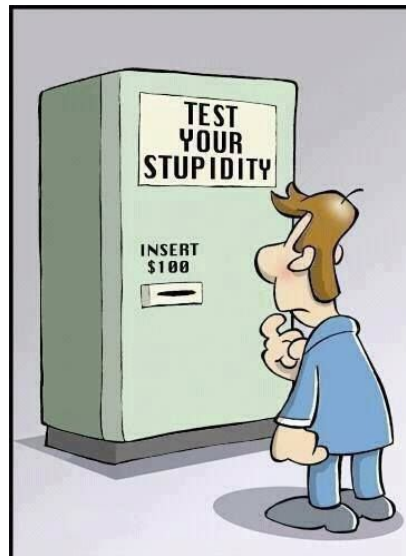

Söndagskrönika: PK/woke och hyperintelligens

Nästan alla bland oss känner igen intelligens när vi möter mycket klyftiga personer. De har krävande jobb, de är analytiska och de kan förklara komplicerade samband. Vissa har en språklig förmåga att nyansera och precisera sina tolkningar, andra (eller samma personer) kan systematiskt och logiskt steg för steg förklara hur de kommit fram till sina slutsatser, vare sig det nu sker med hjälp av språket, matte, diagram eller något annat. De väjer inte för abstraktioner och de väljer sina ord med omsorg. Ofta, men inte alltid, har de också framgång i sina karriärer. De avlägger doktorexamen, blir specialister, uppfinnare, forskare och forskningsledare. De blir välbetalda chefer i näringslivet. Västerlandets framgång bygger på sådant som smartisar tänkt ut och gjort. Av det följer emellertid inte att den som är hyperintelligent också

- är modig
- har självinsikt
- är kreativ
- är vis
- är omdömesgill
- är moraliskt överlägsen

Om du har hyperhög intelligens så gör det dig kapabel att lösa avancerade kognitiva problem, ingenting annat. Det betyder inte att du gör det. Du kan ha personlighetsdrag som hindrar dig från väldigt mycket av det som hög intelligens öppnar dörren till. Det är inte självklart att den som är hyperintelligent kan konkurrera med andra människor utanför det fält som kräver högt intellekt. Du kan till exempel vara en schackspelare i världsklass men av det följer inte att du självklart klarar att leva ditt liv på egen hand. Och eftersom hög intelligens tenderar att samvariera med låg emotionalitet, så ligger redan där en defekt med i bagaget. Det är också stor skillnad mellan intelligens och medvetenhet. Människor kan vara tillräckligt smarta för att förstå ett komplicerat sammanhang, men de kan inte se helheten eller tänka "utanför boxen".

Under en tid har jag varit intresserad av debatten – eller jag kanske hellre borde skriva ”den offentliga tystnaden” – om intelligens. Samtidigt som IQ-tester är ett av psykologins vetenskapligt sett mest tillförlitliga instrument, så är diskussionen om dessa tester, och rent allmänt om intelligensens betydelse i olika sammanhang, tabuerad. Det gäller i synnerhet när intelligens kopplas till ras.

Det finns två anledningar till mitt intresse. Den ena är vilka konsekvenserna blir när vi till Sverige ”importerar” människor från länder med problematiskt låg snittintelligens (I övertydlighetens namn: Det betyder inte att vi på förhand kan veta något om individers intelligens). Här finns två perspektiv att välja mellan. Det ena och förhärskande är att politiker, journalister och andra opinionsbildare definierar nykomlingarna som flyktingar. Antingen de nu flyr från ett pågående krig, inbördeskrig eller ett samhälle som är gravt dysfunktionellt, så är tanken att vi via flyktingbegreppet inte bara ska förstå att de lämnar ett djävla elände bakom sig utan också att de drar en vinstlott och kan starta ett nytt liv i ett mycket bättre land, dvs. Sverige.

Det andra perspektivet är mer krasst, alltså sanningsenligt. Utgångspunkten är att det är ett misstag att separera samhället från sina invånare. Människor skapar sina samhällen och vice versa, samhället skapar dem. De så kallade flyktingarna lämnar med andra ord inte bara ett dysfunktionellt samhälle som de är medskapare till utan de tar också med sig detta samhälle till sitt nya hemland. Den amerikanske statsvetaren S.P Huntington ställde år 2004 i boken *Who Are We? The Challenges to America's National Identity* frågan vad som skulle hänt med USA om skaparna och majoritetsbefolkningen inte hade varit engelsmän och protestantiska nordeuropéer utan spanjorer eller portugiser. För honom var svaret givet. Då hade USA varit som Mexiko eller Brasilien.

Det finns ett empiriskt väl underbyggt påstående som är särskilt giftigt i invandringsdebatten, nämligen att om snittintelligensen för ett lands befolkning ligger under 90, så klarar inte invånarna att bygga upp ett demokratiskt välfärdssamhälle. Det betyder att immigranter från, på grund av ett alltför lågt snitt-IQ, dysfunktionella länder, är inkapabla att medverka till att upprätthålla det svenska välfärdssamhället. Deras snittintelligens är inte tillräckligt hög. De är heller inte bärare av den kulturella kompetens som krävs i ett välfärdssamhälle och som det mycket lång tid att skola in medborgarna i. Även om immigranterna beviljas svenskt medborgarskap så leder inte till att de blir svenskar, i betydelsen att de lever ett svenskt liv och arbetar för sin försörjning. De måste bidragsförsörjas och det som sker är att de skapar en svensk somalitown, en afghansk diaspora eller ett minisyrien, beroende på var de kommer ifrån.

Detta har svenska politiker, i synnerhet socialdemokraterna, upptäckt i efterhand. De har försökt komma undan med att ”det kunde man ju inte veta”. Men det var inte alls svårt att förutsäga vad som skulle ske. Det gick visst att veta. Och med ännu större säkerhet gick det att veta att dessa immigranter inte skulle integreras och att de inte skulle ha särskilt mycket att erbjuda svenska arbetsgivare.

Den andra anledningen till mitt intresse för intelligens är att jag vill förstå varför intelligenta människor lika lätt som andra – kanske till och med lättare – låter sig indoktrineras med den hegemoniska PK- och wokeideologin. Tunnelseende är vanligt, som när Dagens Nyheters kulturskribent Malin Ullgren en dryg vecka före det nyligen timade valet visade att hon inte alls förstod varför Sverigedemokraterna för många svenskar framstod som det bästa partiet. I DN:s kulturbilaga skrev hon under rubriken ”Det är ett slag i magen att det nazianstrukna partiet ser ut att bli näst störst” att Sverigedemokraterna hotar den svenska demokratin inifrån. Hon förstår inte att det är demokratins signum, att det är väljarna och inte hon och hennes meningsfränder, som bestämmer. Hennes enda intellektuella redskap är begreppet nazism. Hon skriver det inte rätt ut, men konsekvensen av hennes resonemang är att de som röstar på SD är ”nazianstrukna”. Det finns ett ord för detta förhållningssätt: folkförakt. Malin Ullgren är en intelligent kulturperson utan förmåga att förstå det som händer. Det är ett normalt flockbeteende bland kulturjournalister.

Mitt intresse för frågor om IQ ledde mig till en video, som ligger ute på Youtube, där den originelle och intressante psykologiprofessorn Edward Dutton gör en distinktion mellan intelligenta och hyperintelligenta människor.

<https://www.youtube.com/watch?v=ueAnozqk0i4>

Han ställer frågan varför intelligenta människor är konformister medan hyperintelligenta människor vanligtvis sätter sig på tvären. En enkel uppdelning:

- Normalintelligenta människor har en IQ på minst 90
- Intelligenta människor har en IQ på minst 110
- Hyperintelligenta människor har en IQ på minst 140

Så här lyder resonemanget: Intelligenta människor tenderar till att vara konformister. De använder sin intelligens för att kolla in läget. De vill begripa hur de ska bära sig åt för att ha framgång i sina karriärer och de är klyftiga nog för att förstå fördelarna med att följa den dominerade ideologin. De inte bara anpassar sig utan tänker och fungerar aktivt enligt rådande riktlinjer. På så sätt lägger de grunden för framgång både i sina karriärer och i offentligheten. I dagens samhälle med en vänsterliberal hegemoni blir de vänsterliberaler. De bejaktar den ideologi som sätter upp jämlikhet som politikens viktigaste mål. På så sätt signalerar de sin ”upplysthet” och bidrar till att implementera den världsbild som gäller.

Eftersom all identitetsbildning är kontrastiv så gäller det också att skapa en fiende. De kan till exempel se Sverigedemokraterna som ett nazistiskt och för demokratin farligt parti, som måste bekämpas med en näst intill religiös iver.

Men det räcker inte med att bejaka den rådande ideologin och urskilja fienden utan för att framstå som intressanta och lite bättre än alla andra gäller det därutöver att pressa den gängse

ideologin lite längre i tangentens riktning. Till exempel är homosexualitet accepterat av så gott som alla på Sveriges offentliga arena. De intelligenta kan då ta ett steg längre och visa att de accepterar könsbyten och därmed växla in sin "intellektuella djärvhet" i godhetspoäng. Begreppet *signalera* har stort förklaringsvärde. De intelligenta visar sin intelligens genom en riskfri kritik av den rådande världsbilden, samtidigt som de pressar ideologin en aning längre mot det extrema – dock inte så långt att det medför en risk för att misslyckas. Det perspektivet förklarar bland annat varför PK/*woke* sprider sig på universiteten och i en högre medelklass.

Intelligens och social konformism trivs bra med varandra. Om vårt samhälle lutar åt vänster så lutar sig de intelligenta lite mer åt vänster. Och lutar det åt höger, så lutar de sig ännu lite längre åt höger, för att skörda statuspoäng. Intelligenta människor vet hur man bär sig åt för att göra karriär i sina respektive "flockar". De blir professorer på universiteten, de blir framgångsrika inom byråkratier, de blir journaliststjärnor, de blir generaldirektörer på myndigheter. Det är inte lika självklart med framgång i den privata sektorn, även om det förekommer inom vissa sektorer där intellektet premieras, framför allt inom media- och bokbranschen. I synnerhet är kulturproffsen, föga förvånande, superPK och avskyr Sverigedemokrater mer än alla andra. Så blir det när man anstränger sig att vara snobbig – lite bättre än andra på att slå fast alla människors lika värde.

Man skulle kunna tro att professorer och andra akademiker med fina titlar blivit "tankemästare" men så är det inte. I utbildningen lär man sig att tänka som alla andra. Konformism är strategiskt smart. Konformisten sätter gruppens och samhällets intressen framför sina egna. Akademiker är en uppsättning människor som är bra på att följa regler och instruktioner, det är därför de är framgångsrika i den akademiska världen. Man kan klara sig ganska bra genom att signalera det förväntade. Den som uttalar de "rätta" orden och fraserna har en god chans till en ledande position, även när tankeförmågan inte imponerar. Alla idéer som kommer från ett universitet och högskolor måste därför kritiseras hårt.

Bland de intelligenta finns också de som sätter sig på tvären, som inte alls är konformister. Det är de hyperintelligenta. En hyperintelligent person anser att många av de belöningar som konformism ger inte är värda att sträva efter. Hans eller hennes autentiska jag är mer värdefullt än gruppens uppskattning. Konformiteten är för hyperintellektuella personer ofta klaustrofobisk. Det är en grupp där många är mer eller mindre socialt oskickliga eller ointresserade av vad olika grupperingar tycker och tänker. Enkelt uttryckt, *de sätter sanningen före grupptillhörigheten*. Det som är fel är fel och sanningen är det enda som räknas.

Sanningen eller gruppen är en vattendelare inte bara för de hyperintelligenta utan för alla människor. När sanning och grupptillhörighet kolliderar så väljer en förkrossande majoritet grupptillhörigheten. Det gäller framför allt om "sanningsvägen" för dem medför risken att förlora sin plats bland "de respekterade".

För en kategori hyperintelligenta är detta inget reellt val. De är intresserade av kognitiva problem, som de vill lösa. Som hyperintelligenta kan de bli överlägsna matematiker eller schackspelare, för att ge några exempel. Om man är en hyperintelligent person tycker man om och behöver konstant intellektuell stimulering. Eftersom hyperintelligenta människor tänker mycket mer än andra, så vidgas med åren klyftan till normalintelligenta och intelligenta personer. Vi blir alla mindre intelligenta med åren, men den klyfta som kanske inte syns när man är femton år kan vara dramatiskt stor när man är 70 år. Den som bara tänker ibland har en liten uppsättning kognitiva verktyg till sitt förfogande och har vid 70 års ålder kanske slarvat bort hälften av dem, medan den, som tänkandet är ett normaltillstånd för, har skaffat sig en hel verkstad.

En finlandssvensk etnologiprofessor som nu är död sa en gång till mig att det gjorde ont att tänka. Han var en bra person men inte hyperintelligent. Tänka och syssla med avancerade analyser och tolkningar är ett ingenting som de hyperintelligenta tar sats för att göra. Det betyder att vanliga problem som människor funderar över har de ofta redan löst och är därför rätt ointresserade av.

EQ, i betydelsen emotionell intelligens är inte mätbart på samma sätt som IQ men det är ändå upplysande när man påstår att människor med mycket hög IQ tenderar till att ha motsvarande låg EQ. IQ och EQ kan sägas befinna sig vid varsin ände av ett spektrum. Med avseende på emotionell känslighet kan de hyperintelligenta vara av två slag. De är antingen oförmögna till eller dåliga på att tolka andra människor, vilket är det som utmärker autister. Eller också är de kapabla till social skicklighet, men rätt ointresserade av socialt umgänge för dess egen skull, liksom av att anpassa sig till den ena eller andra gruppens uppfattning. De ser inget egenvärde i att "bara umgås". Det tråkar ut dem.

Hyperintelligenta människor fördjupar sig i olika ämnen, antingen de nu läser, skriver eller konstruerar något, exempelvis ett nytt datorprogram. Normalintelligenta personer pratar gärna om personer, kändisar, släktingar och människor i sina sociala nätverk. Hyperintelligenta personer lockas inte av personskvallor eller av att avhandla betydelselösa inslag i det dagliga livet. De pratar inte om vädret, kändisar, horoskop, olika spel, den senaste teve-showen eller grannens trädgårdstomt. Istället lockas de att diskutera idéer och begrepp inom teman som konst och vetenskap. Att prata för pratandets egen skull är bara att slösa med tid.

De hyperintelligenta tenderar också att tänka mer än de talar, liksom till att vara "överanalytiska". De söker det bästa eller korrekta svaret på de frågor som intresserar dem. Om de påstår något så är det troligt att de granskat det som de säger från flera perspektiv och verkligen tänkt igenom om det håller. De framstår på så sätt ofta som allvarliga och rätt tråkiga. De får också ofta andra människor att känna sig underlägsna eller granskade.

När hyperintelligenta personer kritiserar den rådande ideologin gör de vanligen inte det som förespråkare för en annan ideologi utan det som styr dem är vad som är sant respektive osant.

Ateism är därför kännetecknande för dessa hyperintelligenta. Några, men inte alla, har kapacitet att förstå religionens värde, kanske nödvändighet för ett samhälle, men de är själva inkapabla att tro på något som saknar förutsättningar för att vara sant. Richard Dawkins är en hyperintelligent naturvetare som är militant i sin ateism. Den kanadensiske psykologen Jordan Peterson skiljer ut sig genom att markera religionens värde. Han säger till och med att förmodligen är religionen ett nödvändigt samhällskitt, men slingrar sig undan frågan om han själv tror på Gud. Jag vet inte men misstänker starkt att han vill tro, men han kan inte.

Viktigt för de hyperintelligenta är också *konsekvenstänkandet* och *framtidsorienteringen*. Vad får olika politiska beslut för framtida konsekvenser? Det är självklart för de hyperintelligenta att dra slutsatser om framtiden utifrån tillgängliga data. Med andra ord kan de se att med det slags invandring som äger rum till Sverige så pekar allting på en framtida systemkollaps. De "vet" att de har rätt i sin kritik och tar därför på sig konsekvenserna i form av offentlig brunsmetning, att bli utsparkade från offentligheten och kanske också tvingas till skilsmässor och avståndstagande från sina närmaste. De är framtidens segrare, därför att de är orienterade mot sanning och verklighet. Dock är det långt ifrån säkert att de blir framtidens hjältar. Endast ett litet fåtal får upprättelse. Majoriteten blir bara bortglömda, som alla andra.

Edward Duttons tes är att eftersom de hyperintelligenta är konsekvens- och framtidsorienterade och inte bryr sig så mycket om grupetrycket, så tenderar de att bli dissidenter. Det är ett påstående som dissidenter givetvis gärna tar till sig: "Aha, det är därför att jag är hyperintelligent som jag har blivit dissident". Tyvärr är det inte så enkelt. Det finns fler vägar till dissidentskap. Där hittar vi också personer med låg IQ och stark verklighetsförankring. De förlitar sig till sina instinkter och bryr sig inte så mycket om hur de intelligenta argumenterar. Jag känner ett antal inte särskilt intellektuella personer som är ytterst upprörda över att politikerna skänker bort svenskarnas land. Det finns givetvis också normalintelligenta dissidenter. Många av dem är rätt gamla. De blir dissidenter därför att deras syn på tillvaron formades före woke-eran. De genomskådar den politiska propagandan. Ytterligare en kategori är de intelligenta dissidenter som drabbats ett brutalt uppvaknande, som fått se sin ideologiska bejakelse kraschlanda i mötet med verkligheten. När deras barn gråter och inte vill gå till skolan därför att där är svenneföraktet kompakt, när en dotter blivit våldtagen av ett gäng invandrare eller när en åldrad förälder mitt på dagen blivit rånad av någon mörkhyad, så är det inte lätt att tycka att massinvandringen är en bra idé.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2022/09/25/sondagskronika-pk-woke-och-hyperintelligens>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.